

Добрица Ђекић

ПРИЗНАЊЕ СУНЦОКРЕТА

Пођох на брдо чим снег крете
с брда, у дољу, кроз шипраг.
Сунцокрете, о сунцокрете,
што ближе врху, све плићи траг.

Све плићи траг, све дубља сета.
Свако ми дрво личи на храм.
Шта значи сунце без сунцокрета?
Шта вреди ветар, кад шуштиш сам?

Доле је река, Доле се диме
вришкаре кућа, Доле лист лети.
Доле је дроњави губер зиме
под којим спавају сунцокрети.

А горе: плаво, и мало снежно.
О, горе птице већ мрсе лет.
Горе је сунце, крупно и нежно
као преклањски сунцокрет.

Свако се дрвце за мном окреће.
Свакој бих иви хтео да приђем.
Сунцокрете мој сунцокрете
обасјај долину пре но што сиђем!

МЕСЕЧЕВ КЛАС

Сву ноћ цвета небо и завија пас
на чопор тишине и месечев клас.

Боловах сам к'о сунцокрет на међи.
Не посети ме ни птица ни зора.
Само песма, само божур моје жеђи
и златни прстен змије крај извора.

Пресушиле су ђурђевданске кише.
Голубе буђења у крошњи сванућа.
Прецваташе трешње руку. Никад више
ноћи без поноћи. . . ноћи немогућа.

Сву ноћ грца земља и завија пас
на мравињак звезда и месечев клас.

Боловах сам к'о сунцокрет на међи.
Не сети ме се ни птица ни зора.
И чађав кров проби божур моје жеђи
залубљен у ђердан дукатом извора.

Љубави, чесмо најчистије лажи,
што ми старији — туга нам све млађа.
Жетелице на брду у сунчевој ражи
калемар среће цвета, ал не рађа.

Сву ноћ зру звезде и завија пас
над костуром мог сна на месечев клас.

По
в
е
ља